Верба, задивлена у воду,
  Милується на власну вроду.

І лілеї срібляста квітка
  На синім плесі — як лебідка.

І м’яко стеляться луги,
  І м’ятно пахнуть береги.

І цвіркуни сюрчать в траві,
  І всі проблеми світові

Забути хочеться на мить
  І слухать, як бджола дзумить,

Як жайвір виграє в блакиті,
  Й радіти, що на білім світі

Ще збереглись такі місця,
  Як ця долина й річка ця.